

Patrizia

steunverb(l)ind

een dankbrief van Shari Van Goethem

De wereld is een donkere, maar zachte massa. Met kleine kneepjes krijg je er vrolijke konijntjes uitgeduwd. Als die paren, volgt er bijna altijd een zwangerschap. Jou moeten ze niet leren hoe je met eenvoudige handelingen een verschil kunt maken, hoe je uitdagingen om kunt vormen naar kansen. Jou moeten ze niet leren wat hoop is.

Soms worden de embryo's, rond de twaalfde dag, zomaar opgelost en opgenomen door de baarmoederwand. Dood. Verdwenen. Oorzaak: een tekort aan eiwit. Het beschikbare voedsel voor wilde konijnen in de winter is karig. Jou moeten ze niet vertellen wat het betekent ergens een vreemde te zijn en op de goede wil van anderen, om te delen, te moeten rekenen. Je weet hoe dat zit.

Niemand weet beter dan jij dat je in een taal kunt thuiskomen. Dat je op meerdere plekken tegelijkertijd kunt wonen. Het fundament bestaat uit woorden. Je zegt welkom en meent er de gebaren bij.

Jij metselt veilige muren uit herhaling, legt een dak aan met geduld. De tafel dek je voor een vijftigtal personen. Er wordt aangeschoven. Men eet er letters uit papier en laat er cijfers naar binnen glijden. Eerst komt het verteren. Later volgt het begrijpen.

Een zeventigjarige man die soms het noorden kwijt is - maar nooit zijn hart - zit naast een meisje uit Irak. Ze is dertien. Iemand brengt hen samen. Iemand heeft hen als mensen gezien. Merci! Ze haalt een stoel voor de verwarring. Kijkt dan de man met kalmte aan. Ze luistert. Blijft. Bij hem. Luisteren. Haar huiswerk leidde haar hiernaartoe, ze vond haar verloren opa.

Jij zet de wereld op zijn kop, maakt medemensen in mensen los. Merci! Bedankt voor jouw ogen, die door huid kunnen zien, recht in de ziel. Hoe is het te kijken en telkens een kwetsbare, maar krachtige persoon te ontdekken – in al zijn plooiën uniek?

Bedankt dat geen van jouw woordenboeken 'normal' (FR), 'normal' (ENG), 'normal' (D), 'normaal' (NL), 'normale' (IT) kent. Hoe voelt dat, wanneer er op sommige pagina's plots lege ruimte een opening voor iets anders brengt?

Jij plant zaadmatjes, zonder een idee te hebben welke bloemen straks zullen ontspruiten. Jij bent de warme aarde. Voedsel voor hun kluiten. Hier zit ik dan achter mijn scherm naar buiten te staren – jij intussen al op de trein - me af te vragen hoe ik van de wereld een betere plek kan maken, hoe ik een beetje meer jou kan zijn.

Ik herkauw jouw woorden: "Ieder heeft zijn talent. Jij moet jouw roeping volgen. Een mens heeft brood en schoonheid nodig. Ik denk dat jij een schrijfster bent."

Merci!